books2ebooks.eu

Leijonhufvud, Knut Henric

Skalde-bref från en far til sin dotter, på hännes födelse-dag, d. 2 maji år 1786. Af K.L. Upsala, tryckt hos direct. Johan Edman.

Uppsala
1786

e-böcker från ditt bibliotek av
eBooks on Demand

digitaliserad av
Kungliga Biblioteket
National Library of Sweden

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via http://books2ebooks.eu

SKALDEBREF FRÅN
EN FAR TIL SIN DOTTER
AV K. L[EIJONHUFVUD].

Vitt. Sv.
(Br)
1700–1829

Upsala
1786

Su.Saml.
Vitt.Sj.
(Br)
1700–1829

SKALDE-BREF

FRÅN

EN FAR

TIL

SIN DOTTER,

PÅ

HÅNNES FÖDELSE-DAG,

D. 2 MAJI ÅR 1786.

AF

K. L. eijonhufvud

UPSALA,

TRYCKT HOS DIRECT. JOHAN EDMAN.

A. Ω.

Från vaggan bort til grafven vandra,
Hvad menſko-lott! Ack! är då intet mer?
Är Lif och Dôd, det ena likt det andra.
Det enda fôremål, ſom menſkligheten ſer?
Hvem är, ſom ej det Ödet ſkulle klandra?
Monn' himlen några lifs-år ger,
Fôr det man lefva ſkall, begynna blott och ſluta?
Så är då alt fôrgänglighet?
Så gifves ingen Evighet?
Så är til lifvet nog, at andas och at njûta?
I går i blommam ſtå, i dag til ſkôrden luta?
Så finnes ingen ſkyldighet,
Mot Gud, ſig ſjelf, och Näſtan til at fylla?
Är alt et vanſklighetens ſpel?

Et Öde blott den Gudamakt vi hylle,
Som i vår daning åger del?
Så år ej Dygd, så år ej Fel!
Så år ej Men'ſkan mer ån maſken i ſin mylla!

Hvad hör jag ropas! "Blott Natur!
"För den, ſom ej år ſkrämd och blödig,
("Et ringa och föragtligt djur,
"Likt Spindlen i ſin våf, och foglen i ſin bur.)
"År Himla-låran öfverflödig:
"Naturens lag år endaſt nödig
"At bana men'ſkan våg, til Lifvets ſanna väl:
"Vi ha en fin Matiere, ſom tänker,
"Den Philoſopher kalla ſjäl,
"Och ſkatta högt ibland Naturens ſkänker;
"Men denna fria drift man dränker,
"I haf af ord och tanke-grål.
"Hvad år väl Dygd, Religion, Moral?
"Blott ideale Snille-drömmar,
"Hvarmed man lagt på fria viljan tömmar
"Och ſkapat ſig en mängd af qval,
"Och ſkyldigheter utan tal;
"Och hota alla fel med eld och ſvafvel ſtrömmar!
"Nej,

"Nej, leſva hår en tid och dô; ſå år det alt:
"Naturen ſjelf har ſå befalt;
"Vi hafva vårt beſtåmda mål at fylla;
"Vi godt och ondt på blinda ôdet ſkylla,
"Kom låt oſs lifvets ſtråt med nôjets guld fôrgylla,
"Fôr frugtan eller hopp ej hålla lifvet falt!

Bedragne hop! Fôrtjuſta ſjål!
Hvad tanke-bygnad vil Du gôra?
Af Animaliſk drift en trål,
Ditt egit vål och likars hopp fôrſtôra;
På åmnen, ſom vår vålfård rôra,
Och tvifla i de mål, der tvifvel minſt har ſkål!

Ack! Nej, *En mild Fôrſyn* har ſatt,
I våra brôſt en kånſla af det Hôga,
Som ej fôrqvåfd kan bli, och matt;
Som kånnas kan, men ock beſkrifvas fôga,
Gud tånde *ljus* at ſkingra *Tviflans* natt:
Och ôpnar dag fôr *Trons* och *Hoppets* ôga.

Min Vän! för femton år i dag,
Du börjat har i verlden lefva:
Helt undergifven famma lag,
Som Adams Söners flock och döttrar utaf Eva:
Vak up! och Dig til vara tag,
At *Tid* och *Verld* Dig ej i fnaror vefva!
Hvart vil Du gå?
Ännu et fteg! än fler, hvarthän? Du ryfer! — —
Du fer långt bort, en afgrund öppen ftå,
Som Millioner väfend hyfer:
Där vredens eld ur hämdens floder lyfer,
Och ftändigt vidgar fig, at nya offer få.
Vänd om! vänd om, på Dina fjät!
Se här en annan väg at följa:
Det *Nöjets* år; men tufend nät
Där under rofor fig fördölja:
På denna ftig dock rymden varfamt mät,
At hänryckt af *begärens* bölja
Du icke ftörtad blir, och i et brådjup dränkt,
Där i en evig Natt fig Ljus och Sällhet hölja,
Och fjälens hela väl förfänkt: — —
Du fvarar, "Nej, jag har ej tänkt,
"Upoffra alt åt Nöjets toma lagar:
"Det lif mig Himlens hand befkärt

"Är

"Är mig för dyrt, är mig för kårt;
"En båttre lott jag efterjagar:
"Ty evigt väl är mera vårdt,
"Än alt, hvad mäst förtjusar och behagar.
--- Vålan! jag tror det ock;
Men monne ingen ting Din föresats försvagar?
Hvem är, som för *Begärens* flock
Ej är et ständigt mål? Hvem är, som icke dock
I farten af sit lopp, på dygdens trånga bana,
Förhindrad, föres om? Hvem är som icke vet,
Försvagad, yr, förledd, (af gammal vana,
Som lånar namn af bräcklighet,)
Ge skulden åt sin menskklighet;
För sina fel om ursäkt mana,
Och blir dock qvar på villans stig?
Min Vän! låt ej förföra dig,
Från Sanning, Ära, Dygd! Den väg vi trampa böra,
Ej gifves någon Lastens träl,
För den ej Lastens bild är hiskligt se och höra:
Men därmed är ej all ting väl;
At tänka rätt är et, det andra rätt at göra.

Så ſer Du då de ſanna ſkål,
Som böra oſs förmå, at vandra Dygde-ſpåren,
Och at ej ſkjuta up, hvad ſom kan göras nu.
En hemlig röſt dock märker Du,
Som hviſkar tyſt: "Än råcka ungdomsåren,
"Hvar finnes mogen frukt om Våren?
"At ſtadgas år nog tid ännu.
"Den glada tiden blir nog kort;
"Snart flykta nöjen, luſt och lekar.
"Vårt ſamfunds lif blef alt för tort,
"Om ſå i förtid ſig man lifvets ſötma nekar.
Men, innom Dig, Ditt hjerta hemligt tvekar,
Om ſå i ſanning år: Men lifvet flyktar bort:
Ack! ja: och ſtunden, ſom förflyter,
Ej kommer mer igen.
En flod af ögnablick ſig i et haf förbyter,
I Evighetens haf - - Tro mig, *Min Vän!*
Sök Himlens Nåd, och Dina pligter känn!
Så blir din ſällhet faſt, når alt med tiden tryter!

Dock ſtanna här! låt oſs beſinna,
År detta ſatt i Menſkors fria magt?

Monn

Monn egen Dygd förſlår? År det väl möjligt hinna,
At ſtändigt vara på ſin vakt?
Emot ſig ſjelf at kämpa och at vinna?
Monn' i ſin allraſkönſta prakt
För våra ögon ſtäld, ofs dygden ſå betager,
Och lifvar våra ſvaga bröſt,
At blott af hännes ljus och dager
Man all den drift och ſtyrka drager,
Som ger i ſtriden mod, och under bördan tröſt?
Nej, däreſt ej en *Guda röſt*
Ofs ſvaga jordens barn bemannar;
Om *Ordets kraft* ej får i ſjälen rum,
Som *Trones Dygd* och *Lif* beſannar;
Man blir i all ſin känſla ſtum,
I *Kärlek*, *Tro* och *Lydnad* ljum:
På Dygdens törne-ſtig man tröttnar och man ſtannar
Man viker af, man vilſe far,
Man drifves lik en vaſs i vågen:
Om Guda-låran ſläs ur hogen,
År mera intet heligt qvar:
Man ömſom väljer och förkaſtar
De ſällhets rön, man föker ut:
Man ökar brott med brott och haſtar
I blindhet til et ömk'ligt ſlut.

Ack! hvilken billig skråck och fasa
Må denna tekning väcka opp!
At se med vildhet fram i yra luftar rasa
En svagsint menskо-hop, i sit förtjusnings-lopp
Ogudlig, utan Tro och Hopp:
At kastas i fördårf, som branden i en brasa!

Så är då visst, min Vän! *Du ser,*
At af sig sjelf, och blott af egen styrka,
Då man vil vänta alt; ej Guda-lagen dyrka;
Man tror sig ej behöfva mer
Än slätt och rätt det Goda yrka:
Af blott naturlig drift; *det föga båtnad ger.*

För Dig hvad blir då nu at göra?
Ack! låt *Din förste Väns* förmaning Dig få röra!
Hvad säger jag? låt samma röst,
Som med et ord har alt, ur tysta mörjan,
Tilvågabragt, då verlden tog sin början,

In-

Intaga få Din ſjäl, beveka få Ditt bröſt,
Förrän Du hunnit ålderns höſt;
At *Nådens ljus* hos Dig må brinna;
Och redan i Din ungdoms vår,
Deſs *kraft* Din vilja helga får,
Hvar med Dig ſjelf och verlden öfvervinna,
Du ny förmåga måtte finna,
Som mörkrets välde öfvergår!
Beſinna ock, at detta lifvet
Förordnadt är til pröfvo-tid!
At til vår luttring blott är gifvet
Det ögnablick, ſom Himlen föreſkrifvet,
At börja här bland Elementers ſtrid;
Som ſlutar opp, der Evighet tar vid!
Betänk, at våra lefnads dagar
Tilſammans göra icke mer,
Mot Evigheten, än man ſer
Det lätta ſtoft, ſom våſtan-vädret jagar,
Mot Himla-rymdens vida Sphér.
Nu då *Förſynen* få behagar,
At pröfnings-ſtunden räcker än,
Af alla ſkål emot hvarannan ſatta',
Ack! låtom oſs det upſåt fatta,
At Himlens Nåd för Högſta ſällhet ſkatta,

In-

Och

Och ſtälla all vår drift dårhån,
At endaſt få och njuta den!!!

Men huru bringas det til våga?
Är monne föreſatſen nog?
Hvem ſkulle då ej åga fog,
At både tycka, tro och ſåga,
Sig allaredan ſegren åga,
Blott viljan ſtår på riktig bog?
Ack! nej, min Vän, det ſker ej blott med tånka,
Det är ej gjordt, ånſkönt man vill.
Här fordras något verkligt til.
I vår förflutna tid kom låt oſs minnet ſånka!
Af våra ungdoms brott oſs intet efterſkånka,
Och ingen undflykt hålla gill!
Hvem har en enda Dygd at nämna,
Mot tuſend felſteg man begått?
Hur mycket ondt, hur föga godt!
I Dygdens ſpår, hur litet jämna,
At rigta våra ſteg, har viljan ej förmått!
Men huru lått, ur akt at ſkyldigheter lämna,

Be-

Betänk, i Vattnets helga flod,
Af *Andans kraft*, vi hafve tvagne blifvit:
Då *Löftet* oss om *Barnaskap* är gifvit,
I Trones Frukter, Hopp, sann Kärlek, Tålamod.
Tänk, våra namn har Han i Lifvets bok sjelf skrifvit,
Som vår Förssoning gjort och teknat med sin blod.
Är vårt förbund af oss fullkomnadt?
Af oss hvem är förbunds-brott fri?
Hur lätt och hastigt hafva vi
I lustans ljumma skötе somnat?
Och når af Himlens Nåd vi stundom väckte bli,
Hur snart har ej på nytt vårt hjertas känsla domnat!
Så kastas åter ut på Laftens vida rymd,
Så rusa in i nya faror,
Så fångslas om i förra snaror!
Och Nådens blida Sol, för mörka ögon skymd,
Ej blänka får bland de fördömdas skaror!

Ack! tro ej, at en Mjältsjuk drift
Förmått mig denna tekning draga;
Jag är för viss mig sjelf, för öm at Dig bedraga.

Fly laſten ſom et dödligt gift!
Lär känna Dygden rätt! Hon ſkal Dig viſt behaga!

Men då vi känne all vår ſvaga,
Kom, fly til Den, hvars dygd utplånat har den ſkrift,
Som mot oſs teknad varit!
Kom, fly til Hjelten, ſom i ſtrid
Mot mörkrets Herravälde farit!
Kom, låtom oſs ej tröttas vid,
Hos *Furſten* för all *Nåd* och *Frid*,
Bönfalla om den hjelp, ſom nödens barn förfarit!
Af djupa ſamvets ſår, och lagens ſtränga hot,
Skall känſlan oſs til *Nådaſtolen* draga:
Kom, at vår flykt til Zions Konung taga!
Han ſtöter ingen bort, ſom ödmjukt til deſs fot
Vill nalkas, at ſin nöd beklaga;
Och göra verklig ſyndabot —
En halfflåckt gniſta han ej ſläcker;
En bråkad rö ej ſönderbröt;
Hans *Nåd* och *Kärlek* aldrig tröt.

Vår

Vår Far ſin ömma famn, med öpna armar, ſträcker,
Och bjuder oſs, i Nådens ſkôt,
En ſällhet, ſom i tid och efter tiden räcker.
Så kom, min Vän! med hand i hand,
Kom, lår på fôdſlo-dagen njuta
Din ſåkra utſikt til det Land,
Dår lifvets mörka ſkymt i evigt ljus ſkall ſluta.

books2ebooks.eu

www.books2ebooks.eu

e-böcker från ditt bibliotek av

eBooks on Demand

digitaliserad av

Kungliga Biblioteket

National Library of Sweden